

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Veroniky Burianové a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: P. K., narozený dne X
zastoupený advokátem Mgr. Jakubem Hajdučíkem
sídlem Sluneční nám. 14, 158 00 Praha 5

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2018, č.j. 33974/18/5300-21441-703172

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Plzeňský kraj platebním výměrem ze dne 21. 7. 2017, č.j. 1492067/17/2301-52521-405054, vyměřil žalobci daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2013. Proti tomuto platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty se žalobce neodvolal.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K..

2. Následně Finanční úřad pro Plzeňský kraj platebním výměrem ze dne 8. 12. 2017, č.j. 2013467/17/2301-52521-401357, vyrozuměl žalobce o předpisu úroku z prodlení úhrady daňové povinnosti na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2013. Proti tomuto platebnímu výměru na úrok z prodlení se žalobce odvolal.
3. Odvolací finanční ředitelství žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 9. 8. 2018, č.j. 33974/18/5300-21441-703172, odvolání žalobce zamítlo a rozhodnutí Finančního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 8. 12. 2017, č.j. 2013467/17/2301-52521-401357, potvrdilo.
4. Mezi účastníky soudního řízení je shoda v tom, že platební výměr na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2013 byl vydán po uplynutí lhůty ke stanovení daně.

Žaloba

5. Žalobce uvádí, že v obecné rovině souhlasí se žalovaným, že námitky proti doměření daně lze vznášet výhradně v nalézacím řízení a nikoliv v řízení o odvolání proti rozhodnutí o sdělení úroku z prodlení. Výjimku však podle názoru žalobce tvoří právě námitka prekluze daně. Žalobce poukazuje na závěry z nálezu Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, že za společný rys prekluze lze považovat i to, že k ní má orgán moci veřejné přihlížet z úřední povinnosti. V rozsudku ze dne 18. 1. 2017, č.j. 6 Afs 185/2016-37, Nejvyšší správní soud prezentoval tento závěr: *„Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že neshledal jakýkoli důvod se odchýlit od své výše nastíněné, ustálené rozhodovací praxe stran nemožnosti opakovaného soudního přezkumu daňové prekluze v exekučním řízení, která je rovněž aprobována Ústavním soudem.“* Žalobce je však v jiné situaci, protože žalobou napadené rozhodnutí je vydané v nalézacím řízení, jehož smyslem je rozhodnout o oprávněnosti sankce v podobě úroku z prodlení a nikoliv v řízení exekučním.
6. Možností uplatnit námitku prekluze vzdor existujícímu platebnímu výměru v řízení o vrácení přeplatku, tedy v řízení podle ustanovení daňového řádu o placení daní, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č.j. 9 Afs 72/2012-76, a s odkazem na nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 3. 2009, sp. zn.: IV. ÚS 816/07, ji připustil, ač tamní stěžovatel nepodal odvolání proti platebnímu výměru vydanému po prekluzi a neuplatnil tak námitku prekluze v nalézacím řízení. V rozsudku ze dne 29. 5. 2014, č.j. 7 Afs 68/2013-36, kdy stěžovatel uplatnil námitku prekluze až v okamžiku, když správce daně převedl na úhradu nedoplatku z titulu daňového penále přeplatek na jiné dani, Nejvyšší správní soud zaujal tento názor: *„Tento závěr lze přiměřeně vztáhnout i na prekluzi práva započítat přeplatek na daňové penále. Na tom nic nemění existence platných výměrů na daňové penále. Postup při započítání přeplatku na dani není sice řízením, ve kterém by byla přezkoumávána zákonnost těchto výměrů, představuje ale závažný zásah do práv daňového subjektu, v důsledku kterého mu není vrácen vzniklý daňový přeplatek. Proto musí správce daně samostatně od vydání platebních výměrů zvážit otázku způsobilosti daňové pohledávky, na kterou má být přeplatek započítán, k takovému započtení. Zde se nabízí paralela s posuzováním způsobilosti rozhodnutí o přestupku pro záznam bodů do registru řidičů podle ust. § 123b a násl. zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 16/2010 - 105). Otázka možné prekluze daňové povinnosti je totiž otázkou nejen řízení, ve kterém daňový subjekt brojí proti daňovým výměrům, ale i řízení, v němž se brání proti započítání vzniklého přeplatku na daňovou povinnost.“*
7. Podle názoru žalobce představují významově nejsilnější judikaturu nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2701/08, a ze dne 2. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 816/07,

v nichž se Ústavní soud zabýval významem prekluze z hlediska řešení otázky, zda správní soudy přihlížejí k prekluzi z moci úřední či jen k žalobní námitce. V nálezu ze dne 2. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 816/07, Ústavní soud nejprve přdestřel teoretické východisko: „Základy teorie práva rozumí pod pojmem „prekluze“ stav, kdy v důsledku plynutí času nějaké právo zaniklo. V případě prekluze nemá plnění dlužníka po uplynutí prekluzivní lhůty zákonnou oporu a pro věřitele znamená bezdůvodné obohacení. Pokud věřitel plnění přijme, může se dlužník domáhat jeho navrácení.“. Na to navázal úvahou, že: „Nejvyšší správní soud svým rozhodnutím tedy zkrátit stěžovatelku v jejích základních právech, aniž by současně zakročil proti bezdůvodnému obohacení státu.“, v čemž žalobce spatřuje závěr, že i daň zaplacená na základě individuálního správního aktu, který je nadán presumpcí správnosti, může být a je bezdůvodným obohacením. To potvrdil Ústavní soud, když uvedl: „Zejména v oblasti správy daní by pomínutí uvedeného přístupu mohlo vést nikoliv k efektivnímu ukončení řízení, ale k následnému soudnímu řízení o vydání bezdůvodného obohacení, případně ještě k řízení o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.“

8. Podle přesvědčení žalobce je stanovení daně po marném uplynutí prekluzivní lhůty tak těžká vada nalézacího řízení, že překonává tzv. presumpci správnosti správního rozhodnutí, slovy Ústavního soudu, způsobuje bezdůvodné obohacení státu. Jelikož úrok z prodlení hmotněprávně sleduje osud daně, pak se podle zásady akcesority příslušenství vztahují tyto závěry Ústavního soudu vyřčené k dani i na její příslušenství. Proto měl žalovaný za povinnost i v řízení o úroku z prodlení zohlednit námitku prekluze doměřené daně.
9. Žalobce dále namítá, že Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 11. 2015, č.j. 4 Afs 210/2014-57, dovodil, že za trestní sankci může být považován i úrok z prodlení, ačkoli jeho ekonomický účel nemá zjevně povahu trestu, pokud by byla jeho výše přemrštěná. Podle přesvědčení žalobce úrok z prodlení obsahuje nejen náhradu ekonomické újmy státu za nemožnost nakládat s finančními prostředky, ale i resocializační složku, jejímž účelem je ovlivnit chování daňových dlužníků do budoucna. Na ukládání úroku z prodlení je tak třeba klást nároky jako na ukládání trestu. Pokud zanikne trestní odpovědnost za trestný čin uplynutím promlčecí doby, je nezákonné uložit za jeho spáchání trest. Stejně tak pokud bylo doměření daně provedeno nepochybně po marném uplynutí prekluzivní lhůty podle § 148 daňového řádu, je nesprávné za něj uložit trest v podobě úroku z prodlení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že proti platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty za květen 2013 nebylo podáno odvolání a tento platební výměr tak nemohl být v odvolacím řízení zrušen pro uplynutí prekluzivní lhůty. Byť je nutné k prekluzi práva stanovit daň přihlížet z úřední povinnosti, tedy i bez podaného odvolání či vznesené námítky, platební výměr na daň z přidané hodnoty za květen 2013 nemohl být v daném případě zrušen ani v rámci přezkumného řízení z moci úřední, neboť k vyslovení názoru Nejvyššího správního soudu stran stavění běhu prekluzivní lhůty došlo až rozsudkem ze dne 9. 11. 2017, č.j. 10 Afs 206/2017-39, tedy již po uplynutí prekluzivní lhůty stanovit daň v daném případě (ta uplynula dne 15. 11. 2016), neboť podle § 122 odst. 3 daňového řádu lze nařídít přezkoumání rozhodnutí o stanovení daně pouze, pokud lhůta pro stanovení daně neuplynula.
11. V daném případě tedy existuje pravomocný platební výměr, kterým sice byla daň

vyměřena po uplynutí prekluzivní lhůty, avšak správce daně ani žalovaný nedisponuje žádným zákonným právním nástrojem, jímž by dané rozhodnutí zrušil. Při zohlednění presumpce správnosti správních aktů tak pravomocný platební výměr na daň z přidané hodnoty za květen 2013 vyvolal účinky s tím spojené, tj. vznik úroku z prodlení v souladu s § 252 daňového řádu, neboť daň stanovená zmíněným platebním výměrem nebyla uhrazena ve lhůtě splatnosti. Úrok z prodlení přitom vzniká ze zákona a platební výměr na úrok, který je v daném řízení přezkoumáván, má pouze deklaratorní povahu, tzn. ani jeho případným zrušením by nedošlo k zániku úroku z prodlení. S ohledem na zásadu, podle které úrok sleduje osud daně, nezbylo žalovanému nic jiného, než platební výměr na úrok z prodlení potvrdit, neboť podmínky pro vznik úroku z prodlení byly splněny a současně pravomocný platební výměr na daň z přidané hodnoty za květen 2013, s jejíž úhradou je žalobce v prodlení, zde stále existuje, přičemž není možné v daném řízení, v němž je přezkoumáván platební výměr na úrok z prodlení, přezkoumávat zákonnost pravomocného platebního výměru na daň, resp. jej snad v daném řízení zrušit.

12. Žalovaný dále uvedl, že žádný z žalobcem citovaných judikátů Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu není na daný případ přílehlavý, neboť se týká zcela jiného skutkového stavu. Ze zmíněné judikatury tak ve vztahu k institutu prekluze práva vyplývá v obecné rovině pouze tolik, že správce daně je povinen zabývat se otázkou prekluze daňové povinnosti z úřední povinnosti, byť není vedeno řízení, v němž by byla přezkoumávána zákonnost platebních výměrů, což žalovaný nerozporuje.
13. K rozsudku ze dne 24. 11. 2015, č.j. 4 Afs 210/2014-62, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že penále podle § 37b zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2010, a podle § 251 daňového řádu má povahu trestu, žalovaný zdůrazňuje, že institut penále rozhodně nelze ztotožňovat s úrokem z prodlení, jenž vzniká ze zákona za podmínek stanovených v § 252 daňového řádu, a tedy na něj nelze vztahovat závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené pouze ve vztahu k institutu penále.

Jednání před soudem

14. Při jednání před soudem dne 12. 8. 2020 účastníci řízení setrvali na svých argumentacích obsažených v žalobě a ve vyjádření k ní.

Posouzení věci krajským soudem

15. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
16. **Žaloba není důvodná.**
17. Finanční úřad pro Plzeňský kraj vyměřil žalobci daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2013 platebním výměrem ze dne 21. 7. 2017, č.j. 1492067/17/2301-52521-405054. Žalobce se proti tomuto platebnímu výměru neodvolal, předmětný platební výměr tak nabyl právní moci dne 5. 9. 2017. Účastníci řízení se shodují v tom, že daň byla vyměřena po uplynutí prekluzivní lhůty. Účastníci řízení se rovněž shodují v tom, že platební výměr ze dne 21. 7. 2017, č.j. 1492067/17/2301-52521-405054, nebyl zrušen ani změněn.
18. Zdejší soud plně respektuje názor Ústavního soudu týkající se povinnosti přihlédnout k prekluzi práva na vyměření daně obsažený v nálezu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07.

19. V daném případě však soud vychází z presumpce správnosti správních aktů: „*Pro správní akty platí tzv. presumpce správnosti, která znamená, že na správní akt se hledí jako na bezvadný, pokud není úředně shledán opak.*“ (Dušan Hendrych a kol.: Správní právo. Obecná část. 9. vyd. Praha C. H. Beck 2016, str. 147).
20. Ve správním právu se rozlišují akty a paakty.
21. Správní akty mohou být bezvadné nebo vadné (formálně vadné, věcně nesprávné a nezákonné). Akty formálně vadné jsou zatíženy toliko drobnými formálními chybami a omyly, které nemají vliv na rozhodnutí ve věci. K věcné nesprávnosti dochází zejména tehdy, není-li při rozhodování optimálně využito správní uvážení. Nezákonné akty jsou zatíženy rozparem se zákonem nebo jiným právním předpisem, ať už hmotněprávním či procesním.
22. V případě paaktu jde o něco jiného: „*Od vadných správních aktů je zapotřebí odlišit případ nicotnosti (nulity, neexistence, neplatnosti). Nicotnost nastává v důsledku některých vad, které způsobují, že již nelze vůbec o aktu hovořit, jde o paakt. [...] Paakt nikoho nezavazuje a nikdo není povinen jej respektovat.*“ (Dušan Hendrych a kol.: Správní právo. Obecná část. 9. vyd. Praha C. H. Beck 2016, str. 148) a „*Za nulitní správní akty (pakty, podle starší nauky také absolutně zmatečné akty) se obecně považují správní akty, u nichž vady dosahují takové míry, že již vůbec nelze o aktu hovořit. Vady jsou natolik závažného charakteru, že způsobují nulitu (nicotnost, neexistenci) aktu; má se za to, že po právu neexistují, neboť nebyla splněna některá z nejzávažnějších podmínek pro jejich vydání. Nicotný správní akt se vůbec nepovažuje za autoritativní správní činnost, nikoho nezavazuje, a nikdo jej tudíž není povinen respektovat.*“ (Vladimír Sládeček: Obecné správní právo. 3. vyd. Praha: Wolters Kluwer 2013, str. 129 - 130).
23. Pro daňové řízení je nicotnost rozhodnutí upravena v § 105 daňového řádu. Nelze ovšem vyloučit, že odborná literatura a/nebo soudní praxe shledají i jiné důvody nicotnosti rozhodnutí ve věcech daňových.
24. Podstatné ovšem je, že správní akty jsou nadány presumpcí správnosti, kdežto na paakty, které právně neexistují, se presumpce správnosti nevztahuje, resp. je u nich prolomena (srov. Vladimír Sládeček: Obecné správní právo. 3. vyd. Praha: Wolters Kluwer 2013, str. 130).
25. Z presumpce správnosti pak plyne, že i vadný správní akt zavazuje a je třeba jej respektovat, není-li stanoveným postupem zrušen, změněn nebo nahrazen jiným. Platební výměr Finančního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 21. 7. 2017, č.j. 1492067/17/2301-52521-405054, je nezákonný, nikoli však nicotný, neboť daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2013 byla vyměřena / doměřena po uplynutí prekluzivní lhůty pro její stanovení (§ 148 daňového řádu). O tomto platebním výměru ovšem nemohl rozhodovat odvolací orgán, protože žalobce se proti němu neodvolal, a uvedený platební výměr nemohl být zrušen v přezkumném řízení, protože názor Nejvyššího správního soudu stran stavění běhu prekluzivní lhůty byl vysloven až dne 9. 11. 2017 a přezkoumání rozhodnutí o stanovení daně lze nařít pouze, pokud neuplynula lhůta pro stanovení daně (§ 122 odst. 3 věta první daňového řádu). Jelikož nezákonnost předmětného platebního výměru nebyla stanoveným postupem napravena, je platebním výměr Finančního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 21. 7. 2017, č.j. 1492067/17/2301-52521-405054, ač vadný ve smyslu nezákonný, v souladu s presumpcí správnosti správního aktu závazný a je nutno jej respektovat.
26. Ve smyslu § 2 odst. 5 věty druhé daňového řádu úrok z prodlení sleduje osud daně.

27. Jelikož žalobce brojí proti vyrozumění o předpisu úroku z prodlení úhrady daňové povinnosti na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2013, soud připomíná, že v řízení týkajícím se úroku z prodlení nelze podle ustálené praxe úspěšně napadnout samotnou daňovou povinnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2005, č.j. 1 Afs 137/2004-62, publ. pod č. 1182/2007 Sb. NSS, a ze dne 29. 5. 2008, č.j. 8 Afs 161/2006-93).
28. Podle § 252 odst. 6 daňového řádu *Správce daně může daňový subjekt vyrozumět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu.*
29. Soud nesouhlasí s žalobcem, že žalobou napadené rozhodnutí je vydané v nalézacím řízení, protože nalézací řízení je upraveno v rámci části třetí daňového řádu (nazvané „Zvláštní část o správě daní“), kdežto úrok z prodlení, respektive vyrozumění o jeho předpisu je upraveno až v rámci části čtvrté daňového řádu (nazvané „Následky porušení povinností při správě daní“).
30. K argumentaci rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č.j. 7 Afs 68/2013-36, má zdejší soud za to, že v přezkoumávané věci není na místě paralela s posuzováním způsobilosti rozhodnutí o přestupku pro záznam bodů do registru řidičů.
31. Podle § 252 odst. 2 věty první daňového řádu *Daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně.* Podle § 252 odst. 3 věty první daňového řádu *Úrok z prodlení je splatný dnem, ve kterém jsou splněny zákonné podmínky pro jeho vznik, a na osobním daňovém účtu se předepisuje nejpozději do desátého dne po skončení měsíce následujícího po měsíci, ve kterém uplynul den jeho splatnosti.*
32. Bodové hodnocení porušení povinností stanovených zákonem je upraveno v § 123a až § 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu *Nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.* Podle § 123f odst. 2 zákona o silničním provozu *Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče.* Podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu *Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.*
33. Úrok z prodlení vzniká ze zákona; správce daně jej předepíše na osobní daňový účet a o jeho předpisu může vyrozumět daňový subjekt platebním výměrem. V daném případě úrok z prodlení vznikl v důsledku neuhrazení splatné daně z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2013 nejpozději v den její splatnosti.
34. Záznam v registru řidičů provádí příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností na základě různých podkladů (oznámení o uložení pokuty za přestupek příkazem na místě, rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek nebo za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku, rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin, nebo rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném

zastavení trestního stíhání). V rámci bodového hodnocení se uplatňuje rovněž institut odečítání bodů (§ 123e zákona o silničním provozu). V případě písemných námitek řidiče proti provedení záznamu obecní úřad obce s rozšířenou působností zpravidla požaduje úplné podklady od příslušných orgánů (často policie a obecní policie) a posuzuje je z hlediska vhodnosti pro záznam bodů v registru řidičů, kontroluje správnost záznamu o počtu bodů a prověřuje, zda nedošlo k pochybení v souvislosti s odečítáním bodů, a eventuálně žádá vysvětlení od příslušných orgánů, kterými jsou vesměs jiné orgány než záznamy provádějící obecní úřad obce s rozšířenou působností, iniciuje přezkumné řízení apod.

35. Zatímco tedy obecní úřad obce s rozšířenou působností při rozhodování o námitkách proti provedení záznamu v registru řidičů, jak je jeho povinností stanovenou zákonem a upřesněnou soudní praxí, posuzuje poměrně široký okruh otázek souvisejících s činností zpravidla jiných orgánů, správce daně se v daném případě při předepisování úroku z prodlení na osobní daňový účet a vyrozumívání daňového subjektu o předpisu úroku z prodlení správně soustředil toliko na naplnění ustanovení § 252 daňového řádu a na vlastní platební výměr ze dne 21. 7. 2017, č.j. 1492067/17/2301-52521-405054, který, což je rozhodné, existoval (a existuje) a byl (a je) pravomocný.
36. K argumentaci nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2701/08, a ze dne 2. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 816/07, má zdejší soud za to, že v přezkoumávané věci nedošlo k bezdůvodnému obohacení státu. Podle § 2991 odst. 2 nového občanského zákoníku *Bezdůvodně se obohatí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který odpadl, protiprávním užitím cizí hodnoty nebo tím, že za něho bylo plněno, co měl po právu plnit sám.* Uvedené ustanovení demonstrativně vymezuje skutkové podstaty bezdůvodného obohacení. Úhradu daně (a úroku z prodlení) na základě existujícího (byť vadného) pravomocného platebního výměru však nelze považovat za plnění bez právního důvodu či plnění z právního důvodu, který odpadl, nebo jinou skutkovou podstatu bezdůvodného obohacení v novém občanském zákoníku výslovně uvedenou anebo neuvedenou. V daném případě tu podle názoru soudu není ani odpovědnost státu za způsobenou škodu. Podle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů *Nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.* Soud nemá za to, že na daný případ se vztahuje něco z toho, co je v uvedeném zákoně „dále stanoveno jinak“.
37. Soud nesouhlasí s žalobcem ani v tom, že v usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 11. 2015, č.j. 4 Afs 210/2014-57, Nejvyšší správní soud dovodil, že povahu trestu má i úrok z prodlení podle § 252 daňového řádu [„*Penále podle § 37b zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2010, a podle § 251 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, má povahu trestu; je na ně třeba aplikovat čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a články 6 a 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.)*“].

Rozhodnutí soudu

38. Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

39. Jelikož žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil, bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 12. srpna 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu